

BİR NARSİSTİN CİNAYET GÜNLÜĞÜ

Aydın BENLİ

MERGEN YAYINLARI
Caddebostan Mahallesi, Bağdat Caddesi,
Ogün Sokak, Şan Apartmanı,
No: 1, Kat: 1, Daire: 14 Kadıköy/İSTANBUL
Tel: (538) 0235806
<http://www.mergenyayinlari.com>
mergenyayinlari@gmail.com

Sertifika No: 71289

Mergen Polisiye: 001

BİR NARSİSTİN CİNAYET GÜNLÜĞÜ

Aydın BENLİ

Yayına Hazırlayan
İlhan Çağdaş DÖNMEZ

Tasarım ve Dizgi
İlhan Çağdaş DÖNMEZ

BİRİNCİ BASKI: Mayıs, 2023

ISBN 978-605-72430-4-1

Baskı ve Cilt:
Repar Tasarım Matbaa Ve Reklamcılık Ticaret Limited Şirketi
Yenibosna Merkez Mh. Cemal Ulusoy Cd. No: 43
Bahçelievler/İSTANBUL
kdd.kitapyurdu.com

Sertifika No: 40675

© AYDIN BENLİ, 2023

© MERGEN YAYINLARI, 2023

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü yazarın ve yayınevinin yazılı ön izni olmaksızın, herhangi bir şekilde yeniden üretilemez, basılı ya da dijital yollarla çoğaltılamaz. Kısa alıntılarda mutlaka kaynak belirtilmelidir.

Printed in Türkiye

BİR NARSİSTİN CİNAYET GÜNLÜĞÜ

AYDIN BENLİ

Mergen Yayınları

Aydın BENLİ

Ankara'nın Haymana ilçesine bağlı Şerefliçöğközü köyünde dünyaya geldi. Yedi çocuklu büyük bir ailenin altıncı çocuğudur. İlkokulu Şerefliçöğközü köyünde, ortaokulu Haymana On İki Eylül Ortaokulu'nda, liseyi ise Haymana Lisesi'nde okudu. Eskişehir Anadolu Üniversitesi Bankacılık ve Sigortacılık bölümünden mezun olduktan sonra aynı üniversitenin Açık Öğretim Fakültesi Konaklama İşletmeciliği bölümünü bitirdi. Yüksek lisansını Kastamonu Üniversitesi'nde Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi alanında yaptı. Türk dili ve edebiyatına özel ilgi duymaktadır. “Aşk-ı Virane ve Aşk-ı Şahane” isimli şiir kitabının yanı sıra, “Unutulanlar-Derin Devlet”, “Kanlı Dosyalar”, “Faişanal Paranormal Cinayetler”, “İstihbaratçı-Akıl Oyunları”, “Kanlı Ay”, “Köşemdeki Yazılar”, “Alevi Başkan-İstihbaratçı” ve “Bir Narsistin Cinayet Günlüğü” eserlerini çıkarmıştır. Birçok internet ve yerel haber gazetelerinde köşe yazısı yazmaktadır. Memleket aşığı, hümanist, doğa sever ve insan haklarına önem veren biridir. Kadına karşı şiddetin karşısındadır, çocuk ve hayvan haklarının savunucusudur... Eserlerine sosyal sorumluluk projelerini naksetmiş, entelektüel değerler ışığında toplumun milli ve manevi değerlerini yazıya döken yenilikçi bir yazardır...

www.aydinbenli.com.tr

instagram: yazar_aydinbenli

TEŐEKKÜR,

**Kıymetli yazar Sayın Dr. CANAN KOÇ ŐEN-
GÜL'e ve FUNDA KOÇAK'a sağladığı katkılarından do-
layı teőekkür ederiz.**

**Bu romanda ismi geçen olay, kişi, kurum ve kuruluşlar
Yazar Aydın Benli'nin "Murathan Başkomiser" isimli film
senaryosundan uyarlanarak yazılmıştır.**

ÖĞRETMEN ZÜMRA ECRİN

Ah ile vah ile geçen dolu dolu otuz bir yılın ardından aynadaki güzelliğime bakmaya doyamıyorum. “Ay ne güzel bir kadını, kahretsin bugün de çok hoşum!” demekten kendimi alamıyorum. Yüce Tanrı bana biraz torpil geçmiş gibi sanki, tabi boyumu saymazsak. Yüz altmış santimetre boy ideal klasik Türk kadını boyuydu ama yüzüm ve fiziğim sanki marangozdan özel işlenmiş gibiydi; harikaydım. Hatta mermercede özel işlenmiş sütun gibi desem daha doğru olur. Aynaya baktıkça uzun, kızıla çalan saçlarım sanki kuaförden çıkmışçasına katlı ve dalgalıydı. Bazen bu saçları kendim okşardım, başkasının dokunmasını kıskanıyordum. Dokunmasınlar da! Bu güzellik benim ve sadece ben dokunmalıyım. Gözlerim muhteşem ötesi güzeldi, otuz bir yıllık hayatımda böyle iri badem göz kimsede görmedim. Annem ve babam da buna dâhildi. Koyu kahverengi renk, sütlü çikolata hissi veriyordu gözlerime. Bir bakan bir daha bakıyordu. Kimin gözlerine aşk ile baktıysam sanki büyüleniyor ve kölem oluyordu. Ben Medusa’ydım...

Medusa, büyüdüğünde çok güzel, alımlı bir kız olur. O kadar güzel olur ki tanrılar bile gözlerini ondan alamazlar ve ona âşık olurlar. Medusa’ya gönlünü kaptıran tanrılardan birisi de Denizler Tanrısı Poseidon’dur. Poseidon, Medusa’nın güzelliğine kendisini o kadar kaptırır ki eşi olan Athena da bu durumu fark eder. Eşinden küçük bir uyarı alır ama bu Poseidon’a Medusa’yı unutturamaz. Medusa ise bu sürede kendisini tanrılara hizmet etmeye adanmış ve Athena Tapınağı’nda hizmetkâr olarak yaşamaktadır. Poseidon artık Medusa’ya karşı olan aşkını engelleyemez ve bir gün Athena Tapınağı’nda iken Medusa’nın yanına giderek zorla onunla beraber olur. Bu durumun Athena’nın kulağına gitmesi uzun sürmez. Üstelik kendisine ait olan bir tapınakta gerçekleşen bu olayı kendisine büyük bir saygısızlık olarak görür. İntikam ateşiyle yanıp tutuşur ama bu olayın cezasını sorumlu olan Poseidon’a değil, onun

zorla beraber olduğu Medusa'ya keser. Poseidon'un Zeus'un kardeşi ve Pantheon'un en tepesindeki tanrılardan birisi olduğunu düşünenecek olursak Athena'nın kendisi için Medusa daha kolay bir hedeftir. Athena cezayı sadece Medusa'ya değil kardeşlerine de keser. Üç kardeşi de çirkin, yüzüne bakılmayacak bir ifrite dönüştürür. Medusa'nın ahenkle dans eden ve herkesi büyüleyen saçlarının her bir teli artık bir yılana dönüşmüştür. Korkunç gözleri, sivri dişleri, pençeleriyle korkunç ve çirkin bir varlık olmuştur. Athena bununla yetinmez. Medusa'nın yüzüne ve gözlerine bakanlar da artık taş olacaktır. Yani bu eşsiz güzellik yerini artık bakıldığında insanları taş eden bir canavara bırakır.

Ben Medusa! Bir bakışımla erkekleri taştan köleye çeviren güzellik abidesi Zümra, yüzüm kadar dilim de etkileyici ve kurbanımı tesirde bırakarak çaresizce âşık olmalarını sağlayan tatlılığım da cabası. Bunda Türkçe öğretmeni olmam da büyük bir etken tabi. Çünkü dilimi ve ses tonumu bilerek bir silaha çevirebiliyordum. Tatlı dilli ve bebek yüzlü Zümra Öğretmen, işte o öğretmen diyerek elleriyle işaret ettikleri güzellik abidesi bendim.

İlk tayin yerim Van'ın Muradiye ilçesi olmuştu. KPSS'den hatırı sayılır bir puan alarak yerleşmiştim. Memur kızı olduğum için hayatım hep değişik memleketlerde geçmişti. İlkokulu dört farklı ilde tamamlamıştım. Çok gezen mi bilir yoksa çok okuyan mı bilir? Hayır, bu sorunun cevabı Zümra Öğretmen bilir olmalı. Hem çok gezdim hem de çok okuyorum. Bunlar bir yana içimde bir Zümra daha var, hep o Zümra biliyor her şeyi. İlkokulda, ortaokulda, lisede ve dahi öğretmen okulunda bile içimdeki Zümra sayesinde notlarım en yüksek notlardı. Enlerin kadını Medusa Zümra, öldürmek silahla mı olur? Ölüm nasıl bir duygu, öldürmek nasıl bir duygu? Tatmadığım duygular benliğimi tırmalıyordu. "Acaba, acaba?" diye kendime her defasında bu soruları soruyordum. İnsanın duygularını, hayallerini, ümitlerini ve sevgisini öldürmek de cinayet olmalıydı. Bu cinayet silahsız işlenen ama insanın ömrü

boyunca sol yanında acı çekmesine neden olan yaraların bütünüydü. Beni silahsızca öldürmüşlerdi, sol yanımda hep bir acı vardı, kimsenin bilmediği ve bilemeyeceği. Duygularımın katilini öldürmek için içimdeki Zümra benimle pazarlık yapıyordu. “Öldür onu, öldür!” diyordu küçük fısıltılarıyla. Sol yanımıza gömdüklerimizin bir mezarı olmasa da izleri vardı, işaretleri vardı. İlk çizginin sahibi Eymen’di.

Sevgili günlüğüm diye başladığım notlarıma eklediğim ilk isim Eymen’di, polis memuru Eymen. Eymen kara yağız, yakışıklı bir o kadar da etkileyici ses tonu olan biriydi. İstanbul Üniversitesi’nde aynı sınıftaydık, orada tanışmıştık. Aradan yıllar geçmişti ve beni sosyal medyada bulmuştu, konuşmaya başlamıştık. Kelimeleri o kadar özenli seçiyordu ki hoşuma gitmeye başlamıştı. Uzun telefon konuşmalarının sonunda bize kalan uykusuz bir gece, kâr olarak yorgunluk hanemize yazılıyordu. “*Önce Sen kapat, hayır sen kapat*” bizim ile moda olmuştu ama hep kapatan taraf ben olmuştum. Çalıştığım ortaokulda dersim bitince hemen eve gidiyor Eymen’e yazıyordum ya da sesini özlediğim için arıyordum. Muhteşem sesi ile kulaklarımı okşuyordu sanki Eymen, polis Eymen. Üniformalı fotoğraflarını gönderiyordu. Bazen kendime şu soruyu soruyordum. “Üniformaya mı aşığım yoksa Eymen’e mi?” İçimdeki Zümra uzak durmamı söylese de ben kendimi iyice yaklaşıtıyordum. Eymen bir başkaydı ve çok özeldi. Bu defa ben bağlanmıştım. Eymen yüz yüze görüşelim diye ısrar etmeye başlamıştı. Ben de istiyordum ama ya daha sonra Eymen’e tutulur kalırsam diye korkuyordum. “Ah Eymen ah! Başıma ne işler açtın!” demekten kendimi alamıyordum.

Günler günlerin peşinden deve kervanı gibi uçsuz bucaksız çöllere doğru akadursun ben kendimle olan kavgamı sonuçlandıramıyordum. Herkes bana âşık olmalıydı, ben âşık olmazdım çünkü mükemmeldim. Kadın veya erkek kim olursa olsun çekim alanıma giriyorlar ve benim kölem gibi davranıyorlardı. Öyle de olmalıydı. İçimdeki Zümra’ya göre köle, bana göre hayranlıktı. Ben kendimle barışık biriydim o hariç. Beynimde

karmaşık soruları Zümra ile birlikte çözüyorduk, Zümra bazen iyi bazen kötü oluyordu.

Eymen ile konuşmadığımız zamanlarda rutin hayatımı devam ettiriyordum. Öğretmenler odasında genellikle konu ben oluyordum. Gözlerimin güzelliği, akıllı ve zeki olmam. Herkes bana hayrandı ben ise kendime hayrandım. Bazen Okul Müdürü Ali Bey, “Zümra Hanım boyunuz da uzun olsaymış vay halimize! Sizden çok çekerdik,” diye latife ediyordu. Ali Bey, evli, üç çocuk babası klasik memurdu işte; akli fikri ay sonu alacağı maaştaydı. Hasbelkader öğretmen okulunu bitirmiş, ağabeyinin politikacı olması münasebeti ile torpilli müdürlük yapıyordu. Gözlerini bazen benden alamıyordu, bu bakışları nerede olsa tanırdım. Kart zampara hayranlığını dile getirirse eceline susatırdım. Bana hayranlıkla bakması işime de geliyordu. Başımı hafif öne eğip kirpiklerimi oynatmam ile adamcağızın dengesi bozuluyordu. Bu durum diğer öğretmenlerin de dikkatini çekmişti. Zümra ile baş başa kaldığımızda ölümün lezzetini anlatıyordu, öldürmek ve acı çekerek ölen kurbanı izlemek en büyük lezzet diyordu. Merakımı ölüm konusu her geçen gün biraz daha celp ediyordu. “Acaba, acaba nasıldır?” diye düşünüyordum.

Van merkeze bir gün alışveriş yapmak için gittiğimde, alışkın olmadığım tarz erkeklerin yercesine bakışlarından iğrenti olmuşum. Salyalarını saça saça bana olan bakışları içimdeki kan kokusunu tetikliyordu. Hayalime değişik öldürme fantezileri geliyor, aklımdan sıra sıra geçiyordu. Fantezilerimde kıvrana kıvrana, acıyı her bir sinir ucunda hissederek, ölürlen de o salyaları şehvetten değil, acıdan akıtan insanlar oluyorlardı. Sonra rüzgârın suratıma serince değmesiyle gerçek hayata dönüyordum ve “Ben sana can suyu verecek kişi değilim, git eceline başka yerde susa,” diyordum.

Lüks bir araba yanımdan geçti, şoförün gözleri bendeydi. Biraz tebessüm ve o Medusa bakışımla şoför çoktan etki alanıma girmişti. Şoför büyük bir gürültüyle önündeki arabaya